

พระวาทะของพระเจ้า (4)

คำนำ

อาจารย์เปาโลได้กล่าวถึงผลที่เกิดขึ้นจากการอ่านพระวาทะ ๕ ประการคือ สันติสุข ความหวัง ความชื่นชมยินดี ความหมายที่แท้จริงของชีวิต และความสำเร็จ (๒ ทิโมธี. ๓.๑๖) แต่นักศาสนศาสตร์หลายในปัจจุบันไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยจากพระเจ้า

เรื่องตัวอย่าง ชายชราคริสเตียนป่วยหนัก นอนอยู่บนเตียงรอความตาย ศิษยาภิบาลเสรีนิยมทราบข่าวจึงรีบรุดมาเยี่ยม พร้อมกับกล่าวหนุนใจและให้ความหวัง ตอนสุดท้ายก่อนจะลากลับ ศิษยาภิบาลขออ่านพระคัมภีร์เพื่อปลอบใจ ญาติของผู้ป่วยรีบนำเอาพระคัมภีร์มาให้ อาจารย์แสดงความสงสัยและถามว่า “ทำไมพระคัมภีร์ของลุงจึงเล่มบางนิดเดียว?”

ผู้ป่วยตอบว่า “ตลอดห้าปีที่อาจารย์สอนพวกเราในโบสถ์ อาจารย์บอกว่าพระคัมภีร์บางตอนเป็นความจริง แต่บางตอนไม่จริง ดังนั้นเมื่อผมอ่านและเห็นตรงไหนไม่น่าเป็นไปได้ ก็ลืมหั่นทิ้งเสีย เล่มมันจึงบางอย่างที่เห็นนี่แหละ”

ศิษยาภิบาล “???!!”

พระคัมภีร์ “อาหาร” (มัทธิว. ๔.๔)

มารซาตานได้ใช้ความหิวโหยเป็นเครื่องทดลองพระเยซู (ขณะทรงอดอาหารเป็นเวลา ๔๐ วัน) โดยบอกให้เสกก้อนหินให้กลายเป็นขนมปัง แต่พระองค์ตรัสตอบว่า “มนุษย์จะบำรุงเลี้ยงด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ ต้องบำรุงด้วยพระวาทะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

ขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินทางในทะเลทรายเป็นเวลา ๔๐ ปี พระเจ้าทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยมานา ทุกเช้าเก็บไว้พอกินทั้งวัน (เฉลยธรรมบัญญัติ. ๘.๓) พระองค์ทรงเลี้ยงคนอิสราเอลทุกวันด้วยมานา ในถิ่นทุรกันดารฉินได พระองค์ก็ทรงเลี้ยงคริสเตียนด้วยพระวาทะทุกวันฉินนั้น

อาหารในโลกนี้กินมากก็มีปัญหา ไชมันทำให้อ้วน เป็นโรคต่าง ๆ ผงชูรส ยาฆ่าแมลงที่ฉีดผักยากันบูด (ฟอร์โมลิน) สีข้อมผ้าที่เอามาข้อมอาหาร สิ่งเหล่านี้มีอันตรายต่อสุขภาพร่างกายเป็นอย่างมาก แต่สำหรับการอ่านพระวาทะของพระเจ้ายิ่งมากยิ่งดี ทำให้จิตวิญญาณเจริญเติบโตและแข็งแรง

ซี. เอส. สเปอร์เจียน นักเทศน์ชื่อดังชาวอังกฤษตั้งกฎสำหรับตนเองว่า “ไม่อ่านพระคัมภีร์ ไม่รับประทานอาหารเช้า”

พระคัมภีร์ “แสงประทีป” (๒ เปโตร. ๑.๑๕)

คำกล่าวของอาจารย์เปโตรในพระคัมภีร์ตอนนี้ เป็นเหมือนคำพยากรณ์ “เหมือนแสงประทีป” หรือความสว่าง ที่ส่องเข้าไปในความมืด

พระคัมภีร์อธิบายเรื่องนี้อย่างชัดเจนว่า ในโลกของเรามี ๒ อาณาจักร คืออาณาจักรของพระเจ้า (ความสว่าง) และอาณาจักรของมารซาตาน (ความมืด) มนุษย์ส่วนใหญ่ในโลกนี้เป็นเหมือนคนตาบอดที่คลำสะเปะสะปะ หาไม่พบเป้าหมายที่จริงของชีวิตตนเอง แต่เมื่อใดก็ตามที่เขาได้อ่านพระวจนะของพระเจ้า ก็จะเกิดความสว่างและพบหนทางแห่งชีวิตที่แท้จริง

พระคัมภีร์ “สมอ” (ฮีบรู. ๖.๑๘-๑๙)

ผู้เขียนฮีบรูบอกว่า พระสัญญาของพระเจ้านั้นเป็นความหวังและหนุนจิตใจ “ความหวังที่เรายึดเป็นสมอที่แน่นและมั่นคงแห่งจิตใจ”

ในเพลงแห่งชีวิตคริสเตียนบทที่ ๑๔๑ มีชื่อเพลงว่า “พระองค์ทรงเป็นสมอ”

ประโยชน์ของสมอคือ ป้องกันเรือเคลื่อนที่ ป้องกันพายุและเรือล่ม มีตัวอย่างในพระธรรมกิจการบทที่ ๒๗.๒๗-๒๘ เรือลำที่อาจารย์เปาโล (ในฐานะนักโทษทางศาสนา) โดยสารไปยังประเทศอิตาลี ระหว่างทางเจอพายุใหญ่พัดกระหน่ำ จนต้องทอดสมอเรือถึง ๔ ตัว นักศาสนศาสตร์ได้นำมาตีความหมายว่า สมอตัวที่หนึ่งคือความเชื่อ ตัวที่สองคือความหวัง ตัวที่สามคือความรัก และตัวที่สี่คือสันติสุข

บทเรียน : พระวจนะของพระเจ้าเป็นความเชื่อของคริสเตียน เป็นความรัก ความหวัง และสันติสุข ทำให้ชีวิตและจิตวิญญาณของผู้เชื่อมีความมั่นคง และอยู่รอดปลอดภัย

พระคัมภีร์ “อาหารแข็ง” (ฮีบรู. ๕.๑๔)

เรารู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นเด็กที่มีอายุสิบขวบแล้ว แต่ยังคงนมจากขวดอยู่?

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ได้กล่าวถึงคริสเตียน ๒ ประเภท คือ

๑) คริสเตียนทารก ผู้เขียนสืบทอดอธิบายถึงคริสเตียนประเภทนี้ว่า เป็นคนที่มีความเข้าใจยาก พุศกันไม่ค่อยรู้เรื่อง เป็นคนหูตึง จำต้องรับคำสอนเบื้องต้นอยู่เสมอ เป็นเหมือนทารกที่ยังกินนมอยู่ (ดูจากขวด) มีปัญหาอะไรนิดหน่อยก็สะดุดและท้อแท้ใจ ไม่ค่อยเจริญเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ

๒) คริสเตียนผู้ใหญ่ เป็นคนที่เรียนรู้เร็ว มีความปรารถนาความเจริญก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณ พร้อมทั้งจะเป็นครูสอนคนอื่นได้ เข้าใจเรื่องชีวิตและความชอบธรรมได้ดี พุศอย่างง่าย ๆ ก็คือ “สามารถกินอาหารแข็งได้” เป็นคนที่รู้จักผิดชอบชั่วดี

ตัวอย่าง นกบางชนิดอดอาหารได้ ๕ วัน สุนัขอดได้ ๒๐ วัน เต่าอดอาหารได้ ๘๐๐ วัน

คำถาม : คริสเตียนสามารถที่จะอดอาหารฝ่ายวิญญาณ (อ่านพระคัมภีร์) ได้นานเท่าไร?

สรุป

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่มองเห็นความสำคัญของการอ่านพระวาจาของพระเจ้า ทุกครั้งที่พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลา พระองค์จะต้องอ่านพระคัมภีร์ต่อหน้าผู้คนเสมอ

พระคัมภีร์เป็นความจริง เป็นความหวัง ความเชื่อ ความรักและสันติสุขของเรา.